Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ φίλος κ. «Τρέχα-Γύρευε» μᾶς ἔστειλε μιὰ πολύτιμη πληροφορία, σχετικὴ μὲ τὴ μελλούμενη εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ κ. Ξενόπουλου.

— Λοιπὸν ὁ κ. Γρηγόριος πρωτοφάνηκε στὸν φιλολογικὸ κόσμο στὰ 1879 μ' ἕνα παιδικὸ πνεῦμα τὴ «Διάπλαση τῶν Παίδων» καὶ μὲ τὸ ψευτόνομα «Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς».

— Ἄρα ἔχει συμπληρώσει τὰ ἔτη τῆς εἰκοσιπενταετηρίδας του καὶ τῆς... συντάξεώς του καὶ καιρὸς νὰ ποστρατευτῇ κι αὐτός.

— Ὁ κ. «Τρέχα-Γύρευε» μᾶς δίνει μερικὲς πολύτιμες πληροφορίες καὶ γιὰ τὸν κ. Τιμ. Ἀμπελᾶ.

— Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι κ' ἕνα τρομερό του τετράστιχο ποὺ τοῦ τὸ προσφέραμε γιὰ βαρύτιμη ἀνθοδέσμη στὴν εἰκοσιπενταετηρίδα του:

«Ὅταν βροχὴ δυστυχιῶν βραδέως σοὶ ἐνσκήψῃ
Καὶ τὸ ἀλεξιβρόχιον τῆς σῆς φρενὸς συντρίψῃ
ὑπὸ πλημμύρας συμφορῶν πληττόμενος ἀγρίως
εἰς βάθρον παρασύρεσαι καὶ πίπτεις ἀκουσίως».

— Στὸν βάθρο τοῦ Λασσανείου ὁ κ. Ἀμπελᾶς ἔπεφτε καὶ πέφτει ἑκουσίως πάντοτε καὶ μὲ τὸ ποιητικὸ ἀλεξιβρόχιο του ἀσύντριφτο.

— Ἀμίμητοι καὶ ξεκαρδιστικώτατοι οἱ χαριεντισμοὶ τῶνκ. κ. Πώπ—Κουρούπη γιὰ τὰ «κουλουβάχατα».

— Ἡ φάρσα αὐτὴ τῶν ἡνωμένων σιλολογικῶν Παγοποιείων, ἐπαινέθηκε στὸν Λασσάνειο.

— Ὁ κ. Πώπ ὅμως δὲν δέχτηκε τὸ μερτικὸ ἀπὸ τὸν ἔπαινο καὶ τὸ χάρισε ἱπποτικώτατα στὸν συνάδελφο.

— Ὁ Φιλολογικὸς Κουρουπάκιν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἐδήλωσε πὼς δὲν δέχεται τὴ δωρεά, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι τόσο πλούσιος ἀπὸ δάφνες ποὺ δὲν ξέρει τί νὰ τὶς κάνῃ

— Γιὰ νὰ λήξῃ αὐτὸ τὸ σκανδαλῶδες ἐπεισόδιο, ποὺ κανένας δὲ ξέρει ἴσα μὲ ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ, καλὸ θἄτανε νὰ συμφωνήσουν κ' οἱ δυό τους καὶ νὰ γυρίσουν τὸν ἔπαινο στὸν Μιστριώτη, ποὺ τἀξίζει γιὰ ὅσες ἀνοησίες ἐφθέγξατο κ' ἐστεφάνωσε.

— Ὡραῖα τὸν σιγύρισαν τὸν Λασσάνειο εἰσηγητὴ οἱ «Καιροί» στὸ φύλλο τῆς Δευτέρας.

— Τοῦ τὰ εἶπαν ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ τώρα ἐπιτρέπεται στὸν κ. Κανελλίδη νὰ γράψῃ καὶ χίλια Ρωσσογιαπωνέζικα ἄρθρα. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ πῇ τίποτα.

— Καὶ ἡ «Ἑστία» ὅμως; Μπράβο στὸ Χρυσάνθη μὲ τὴν σπαρταριστὴ περιγραφὴ τοῦ Λασσανείου.

—Μὰ μπράβο καὶ σ' ἐκεῖνον πούγραψε στὴν «Ἑστία» τῆς Δευτέρας τὸ ἄρθρακι γιὰ τὰ Λασσάνεια γλέντια.

—Ξανασαίνει κανένας ὅταν βλέπῃ στὸ ἀδιάκοπο δημοσιογραφικὸ μεθοκόπι καὶ λίγη τέτοια ξαστεριά.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΠΑΝΤΟΛΟΣ

Φίλε Νουμᾶ

Εἶνε λίγα χρόνια, ὁποῦ ὄντας Ὑπουργὸς ὁ Θεοτόκης, τοῦ παρουσιάστηκε κάποια γυναῖκα κλαίοντας καὶ ζητῶντας κάποια χάρι. Λαβαίνοντας αὐτὸς τὴ γνωστὴ σήμερα στάσι τοῦ θυμωμένου τυράννου, τῆς λέγει:

«Οἱ πόρνες κλαῖνε· θὰ σοῦ ἔκανα τὴ χάρι ἂν μὲ παρακαλοῦσες διαφορετικά· καὶ τὴν ἔδιωξε.

Τί νὰ ποῦμε σήμερα γι' αὐτόν, καὶ πῶς θὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε, ὁποῦ κάθε τόσο κλαίει στὴ Βουλή;

Ἂς ξαναφέρουμε τὸ παρατσούκλι ποῦ τοῦχε ἡ περασμένη Κορφιάτικη Ἐφημερίδα «ὁ Κώδων»· τὸν ἔλεγε Παντόλο, κι ὅταν ἐκηρύχτηκε διαγωνισμὸς στοὺς συδρομητές της, ποιός θὰ λύσῃ καλύτερα τὸ αἴνιγμα τῆς λέξης Παντόλος, ἐπῆρε τὸ Βραβεῖο, ἀπὸ τὸν «Κώδωνα», ἀφτὸς ποῦ ἐξήγησε τὸ: Π α ν τ ό λ ο ς=Πάν δόλος»

Ὁ Ἀξιόριστος.

ΤΑ ΒΑΤΡΑΧΙΑ

Φίλε «Νουμᾶ»

Τὰ συγχαρητήριά μου! Δυὸ φορὲς ἴσα μὲ τώρα κοντὰ-κοντὰ ἐνίκησες κατὰ κράτος τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς ἀποβαράθρωσες. Τὴν πρώτη φορὰν μὲ τὴν μετάφρασιν τοῦ «Αἴαντος» ποὺ τοὺς τὴν ἐσερβίρησες τὴν ἴδια βραδυὰ ποὺ ἐρεζίλευκαν τὸν «Αἴαντα» εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον. Δευτέρα ἐπιτυχία σου, πιὸ τρανὴ ἀπὸ τὴν πρώτην, εἶναι ποὺ ἄρχισες νὰ δημοσιεύῃς τὸ ἀθάνατον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ψυχάρη, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποὺ ἕνας μεθυσμένος Σάτυρος ἐτόλμησε νὰ τὸν χλευάσῃ μέσα στὸ Πανεπιστήμιο.

Πρὶν πάω εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, εἶχα ἰδῇ τὰ προγράμματά σου ποὺ ἐστολίζαν τοὺς τοίχους τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ μᾶς εὐαγγελίζοντο ὅτι νέον ἔργον ἐπρόσφερεν εἰς τὸ Ἔθνος ὁ εὐσυνείδητος ἐπιστήμων καὶ ὁ ἀκούραστος ἐργάτης τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Καλοῦ. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὰ βατραχόλογα ποὺ ἄκουσα, καὶ πῆγα σπίτι μου ἐρρίχτηκα λαίμαργα εἰς τὸ διάβασμα τοῦ μυθιστορήματος τοῦ κ. Ψυχάρη. Τὴν ἀνακούφισιν ποὺ αἰσθάνθηκα δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τὴν περιγράψω. Ὁ Πετρογιάννης του μ' ἔκανε νὰ λησμονήσω τοὺς Πετροκεφάλους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοὺς πετεινομυάλους ἀκροατάς των, τὰ δὲ κοάσματα τοῦ ἀρχιβατράχου τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τὰ ἔσβυσαν ἀμέσως ἡ ποίησις, ἡ δροσιὰ καὶ ἡ μουσικὴ ποὺ ξεχύνεται ἀπὸ κάθε γραμμὴν τῆς Ζωῆς κι ἀγάπης στὴν μονάξιά».

Ἔμαθα πὼς ὁ κ. Μιστριώτης θὰ βάλῃ τὰ δυνατά του νὰ παρασταθοῦν οἱ ἀηδέστατοι «Καρηκομώντες»—ποὺ τοὺς κατέκρινε δὰ καὶ ὁ κ. Πώπ, ὁ σοφώτατος—τὸ καλοκαῖρι εἰς κανένα ὑπαίθριον θέατρον. Ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν του θὰ προτιμοῦσα θέατρον χειμερινόν, διότι εἰς τὰ καλοκαιρινὰ τὰ μαξιλάρια δὲν εἶναι καρφωμένα ἐπάνω εἰς τὰ καθίσματα καὶ ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος νὰ πετάξουν ὅλα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν καὶ νὰ στέψουν τὸν κ. Μιστριώτην καὶ τὸν κ Ποιητὴν τῆς ἀνουσίας καὶ ἀνοσίας κυτῆς φάρσας, ποὺ τὴν ἐνεπνεύσθη ὁ ποιητὴς ὄχι ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον Ἀριστοφάνη ὅπως εἶπε ὁ κ. Μιστριώτης κλασαυχενιζόμενος—ἀλλὰ ἀπὸ τὸν μακαρίτην «Ἀριστοφάνη» τοῦ Παγαδιώτη.

Ἰδικός σας
ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Περίεργο. Ἂς λέν αὐτοὶ ὅ,τι θέλουν. Ποιὸς τοὺς λογαριάζει; Ἐμεῖς οὔτε τὸν Μιστριώτη εἴπαμε προδότη, οὔτε τὸν Κουρούπη, οὔτε κανέναν ἄλλο ἀπὸ τὸ συνάφι τους. Τοὺς λέμε μονάχα στενοκέφαλους καὶ κακόπιστους, ὅπως κ' εἶναι, κι αὐτὸ τοὺς φτάνει.—κ. Λιύκιο. Ἔξοχα. Νὰ μᾶς στείλετε κι ἄλλα, μὰ νἀρθῆτε νὰ μᾶς τὰ διαβάσετε καὶ νὰ μᾶς τὰ π α ρ α σ τ ή σ ε τ ε.—κ. Γιαν.Περκ. Καλό· θὰ δημοσιευτῇ.—κ. «Τρέχα-Γύρευε» Καλῶς ὁρίσατε, ὕστερ' ἀπὸ ἑνάμισυ χρόνο. Τὰ νόστιμα ποὺ μᾶς γράφετε τὰ δημοσιεύουμε, καθὼς βλέπετε, σ' ἄλλη στήλη. Μὴ μᾶς ξεχνᾶτε.—κ. Ἀντιλασσανίδη. Σᾶς τὸ λέμε κι αὐτὸ γιὰ νὰ χαρῆτε. Τοῦ χρόνου θὰ κηρυχτῇ ἐπισημότατα ἡ λήξη τοῦ Λασσανείου διαγωνισμοῦ κ' οἱ χιλιάδες, λένε, θὰ δοθοῦν στὸ οἰκονομικὸ συσσίτιο γιὰ συνδρομὴ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὸ φετεινὸ πραξικόπημα ἔπεισε δυὸ τρεῖς καθηγητὲς πὼς ἀρκετὰ πιὰ ὀργίασαν οἱ Μιστριῶτες καὶ τραφήκανε μὲ δαφνοκότσανα οἱ Κουρούπηδες.—κ. Ἱστορικό. Ἔχετε λάθος. Ὁ κ. Δ. Γρ. Καμ. δὲ βραβεύτηκε στὸν Λασσάνειο. Βραβεύτηκε στὸν ἀείμνηστο Βουτσιναῖο γιὰ τὴ «Φωνὴ τῆς κοιλιᾶς» του, Εἰσηγητὴς καὶ τότε ὁ Μισκριώταγας ἤτανε καὶ τὸν ὀνόμασε μάλιστα «Μικρὸν Ἀνακρέοντα τῶν Ζαχαροπλαστείων». Ἀπὸ τότε ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπ. μεγάλωσε καὶ τώρα πιὰ εἶναι μεγάλος καὶ τρανὸς Ἔφορας τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης.

παντοῦ τὰ φαντάσματα.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ.—Ἕνας Ἀράπης τρέχει πάντα πίσω του μὲ γυμνωμένο σπαθί.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ.—Παντα γυρίζει μὲ τρόμο στοὺς δρόμους.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ.—Καὶ δὲν εἶν' ἐλπίδα νὰ γιατρευτῇ.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Γυρίζει ἐκεῖθε τὸ πρόσωπο χτυπᾶ μὲ τὰ χεριὰ τὸ μέτωπό του). Ὤ!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Πρέπει νὰ φωνάξουν τὴ μητέρα του.

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Πῆγ' ἕνα παιδὶ νὰ τὴ φέρῃ.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.—Νά τὴν ἡ μητέρα του! Ἔρχεται!

Η ΕΒΡΑΙΑ.—(Γονατίζει ἐμπρὸς στὸν Ἰσαὰκ καὶ τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια). Ζῇ ἀκόμα... Ζῇ ἀκόμα;

Ο ΞΕΝΟΣ.—Κυρά μου, ἡσύχασε... Εἶναι μιὰ περαστικὴ προσβολή. Ἀσήμαντη. (Ἀκούονται ἦχοι ἀπὸ ὄργανα καὶ τρεῖς πυροβολισμοί).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ.—Καλορρίζικα τοῦ Νικόλα τοῦ Σαβάρογα καὶ τῆς γυναίκας του τῆς Μύρας.

ΦΩΝΕΣ.—Καλορρίζικα!

ΜΑΡΙΑ.—(Ἐπιστρέφουσα). Τὸ στεφάνωμα τέλειωσε. (Ὁ δρόμος γεμίζει ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους στὸ γάμο. Ἕνας Διάκος κ' ἕνας ὑπηρέτης μὲ βιβλία κ' ἕνα δέμα στὸ χέρι στρημόνονται μέσα στὸ πλῆθος καὶ γίνονται ἄφαντοι δεξιά. Ὁ Ἰσαὰκ τοποθετεῖται ἀπάνω σὲ δύο σανίδες ποῦ ἔφεραν).

Ο ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΗΣ.—(Παρουσιάζεται στὸ δρόμο. Πλησιάζει τοὺς μαζευμένους στὴν αὐλή, στέκει καὶ πιάνει μὲ τὸ χέρι του τὸ μέτωπο τοῦ λιποθυμισμένου). Παγωμένο εἶναι!

Η ΕΒΡΑΙΑ.—Παπᾶ Γιώργη! Γιάνε μου τὸ παιδί μου. Θὰ δεηθῶ στὴν Παναγιὰ τὴν Παρθένα σου καὶ θὰ πιστέψω στὸ γυιό της.

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ.—(Ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους στὸ γάμο ποῦ περνοῦν, γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἑβραία): Ὁ γυιὸς τῆς Παρθένας, ποῦ τὸν σταύρωσαν οἱ ὁμόφυλοί σου στὸ Γολγοθᾶ, δὲ θὰ σὲ βοηθήσῃ!

ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΗΣ.—Ὁ Σωτήρ μας δὲν ἐκήρυξε αὐτό, παιδί μου! Αὐτός, ὁ σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεό, μᾶς δίδαξε τὴν ἀγάπη. Συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, αὐτὰ εἶναι τὰ λόγια ποῦ εἶπ' ἐκεῖνος.

Ο ΑΝΔΡΑΣ.—Αὐτὴ ἐδῶ ποῦ βλέπεις, ἔκαμε ἁμαρτία μὲ τὸν ἴδιο της τὸν ἀδερφό.

ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΗΣ.—Κι αὐτὸ ἀκόμη ὁ Πατήρ μας θὰ τὸ συγχωρήσῃ, ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸν παρακαλέσουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Γελᾶ δυνατά, πικρὰ καὶ σαρκαστικά, γυρίζει τὸ πρόσωπο καὶ κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς).

Η ΕΒΡΑΙΑ.—Μπορεῖ ὁ σωτήρας σας νὰ τὰ συγχωρέσῃ ὅλα;

ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΗΣ.—Ὅποιος μετανοεῖ... τοῦ συγχωροῦνται ὅλες οἱ ἁμαρτιές!

Η ΕΒΡΑΙΑ.—Μὰ θὰ γιατρευθῇ κιόλας καὶ τὸ παιδί μου ἂν μετανοήσω κι ἂν παρακαλέσω τοὺς ἁγίους σας;

ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΗΣ.—Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄγνωστο σ' ἐμᾶς τοὺς θνητούς. Πρέπει νὰ ἔχωμε πίστι σ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦμε... ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπαιτοῦμε ἀπ' αὐτὸν τίποτε. Γιατὶ ὁ Θεὸς μᾶς στέλνει τὴ βοήθειά του μὲ τὴν ἐλπίδα ποῦ ξυπνᾶ στὶς καρδιές...! Τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ καὶ τῇ γῇ τὰ τῆς γῆς. Τὸ σῶμα εἶναι γήϊνο, γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ καταστραφῇ... ἡ ψυχὴ ὅμως ποὺ πιστεύει κ' ἐλπίζει στὸ Θεὸ καὶ τὸν ἀγαπᾷ, αὐτὴ θὰ σωθῇ.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Σηκωνόμενος γοργά). Μὰ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἡ ψυχὴ εἶναι ἄρρωστη, Παπαγιώργη! Πῶς μπορεῖ ναύρῃ σωτηρία μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ εἶναι τρελλό; Γιάτρεψέ του τὸ πνεῦμα, ἂν ἔχῃς τὴ δύναμι νὰ σὲ ἀκοῦν οἱ ἅγιοι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σκεφθῇ τὸ Θεὸ καὶ νὰ βρῇ σ' αὐτὸν παρηγορία.

(Στὸ ἄλλο φύλλο τελειόνει)